

12 söndagen under året – faderlig omsorg och försyn

”Var inte rädda” (Matt 10:26, 28, 31). Hur ofta hör vi inte Jesus säga detta? I dagens evangelium får vi höra det tre gånger. Ändå vet vi att det finns så mycket att vara rädda för. Både i den stora vida världen och i min egen lilla värld. Under flera månader har man oroat sig för corona, och ännu är inte faran över. Krig och konflikter över hela världen. Mer än 60 miljoner flyktingar. En klimatkris som hotar vår framtid. Också i vårt personliga liv kan det finnas reella hot och svårigheter. Hur kan då Jesus våga säga till oss att vi inte skall vara rädda? Varje någorlunda tänkande människa vet att livet är fullt av faror. Dagens kollektpön kan ge oss en ledtråd: ”Herre, låt oss för evigt älska och frukta ditt heliga namn, ty inget kan skilja de dina från din kärlek och faderliga omsorg”. Gudsfruktan kan fördriva mänsklig rädsla. Jesus vill lära oss att ha samma djupa förtröstan på Fadern som han själv hade och som hjälpte honom i de faror han utsattes för. Jesus kan inte trolla bort alla faror och hot, men han kan lära oss att hantera den svåra verkligheten på ett sätt som gör livet lättare. Då slipper vi denna smygande rädsla och oro för allt vad vi skulle kunna bli rädda för, som ibland kan förgifta hela vår tillvaro.

Gud har aldrig lovat oss en problemfri tillvaro utan faror och hot. När han sänder oss sin enfödde Son som frälsare låter han honom dela vår tillvaro med alla dess problem och faror. Genom Jesus och hans liv på jorden vill Fadern visa oss sin kärleksfulla omsorg, sin faderliga försyn. Jesus vill dela vår tillvaro och förbli vid vår sida vad som än händer för att hjälpa oss i vårt betryck. Jag läste nyligen en berättelse från folkmordet i Rwanda, där en flicka, Immaculée, berättar om denna fasansfulla tid när en miljon människor döddes på ett bestialiskt sätt, ofta av sina egna grannar. Mänsklig ondska kan anta diaboliska, djävulska mått som vi ser genom hela historien. Gud tvingar oss inte till godhet. Han har gett oss vår mänskliga frihet för att vi skall leva efter hans bud och i Jesu efterföljd bygga upp en värld i fred och rättvisa. Men gång på gång går vi människor emot hans vilja, i stort som smått. Då är det väldigt lätt att vi frestas att tänka att Gud har övergivit oss eller att man beskyller Gud för vår mänskliga ondska, inte minst de som annars aldrig bryr sig om att ”älska och frukta hand heliga namn”.

Denna rwandiska Immaculée, en djupt troende katolsk flicka, gömdes av en protestantisk pastor tillsammans med flera andra kvinnor i en mindre toalett under tre månader. Gång på gång genomsöktes huset av mördargång som redan dödat större delen av hennes familj. Hon hade verkligen alla skäl i världen att vara rädd. Hon var naturligtvis också fruktansvärt rädd många gånger, när hon hörde mördarnas skrån och hur de skröt om hur många de hade mördat. Ändå kunde hon lita på Guds försyn och få kraft att ständigt be om hans omsorg och hjälp. Den

naturliga rädsla som vi erfar i farans stund kan vi inte trolla bort, men samtidigt kan vi få en djupare tillit till att vi aldrig är helt utelämnade. Genom tron, hoppet och kärleken kan vi hitta denna djupa förening med den levande Guden som gör att vi även i farans stund kan fortsätta att förtrösta på Gud. ”Var inte rädda för dem som kan döda kroppen men inte kan döda själen” (Matt 10:28). Immaculée berättar att det just var under dessa fruktansvärda tre månader som hon lärde sig bönens djupa förtröstan på Gud. Den rosenkrans, som var det enda minne hon hade efter sin mördade far, blev för henne den livlina som fick henne att hårdna ut trots allt. Den hjälpte henne att förlåta dem som mördat hela hennes familj.

Vi kan aldrig fatta hur ondska och synd kan anta sådana proportioner. Vi ser också genom historien hur lätt det kan vara för vanliga människor att ryckas med av ondskans hantlangare. Rädslan för att motsätta sig ondskan är ytterst farlig. Det är så lätt att bli medlöpare och göra som alla andra. Mobbare i skolan eller på en arbetsplats lyckas ofta med sitt onda uppsåt, eftersom alla andra är rädda för att gå emot dem. Därför är det så viktigt att inte vara rädda – som Jesus säger. Vi måste våga lita på Gud och hans löften och stå upp mot ondskan. Om vi överlåter oss åt hans faderliga försyn och omsorg, blir vi inte vaccinerade mot allt vad rädsla heter men vi får ett motgift som gör att vi inte kan lamslås av rädsla och feighet. Vi har ”alla fått del av Guds överflödande nåd, nådegåvan som bestod i en enda människa, Jesus Kristus” (Rom 5:15).

Jesus är med oss i livets alla skickelser, i vått och torrt. Försöker vi leva i hans närhet och efter hans vilja får vi en nåd och inre styrka, som gör att vi aldrig kan lamslås av rädsla och så stå handfallna när ondskan visar sitt fula tryne. Därför är det så viktigt att vi växer in i bönens förtroliga vänskap med Jesus och låter honom leda oss in i denna djupa överlåtelse till hans och vår älskade himmelske Fader. Dag efter dag, stund efter stund kan vi överlåta oss själva med allt vad vi är och har till honom. Då får vi också hjälp inför det som vi ofta är så rädda för – att dö. Har vi varje kväll på nytt lagt vårt liv i Guds händer och överlåtit oss till honom, då har vi redan övat in den yttersta överlåtelsen vid livets slut. Har vi dag efter dag övat i oss att dö bort från slaveriet under den gamla, själviska människans tyranni, då går det nästan av sig självt att överlämna oss helt åt den Fader, vars omsorg och kärlek har följt oss under hela vårt liv. Har vi under livets gång litat på Faderns försyn och lärt oss att hantera livets alla problem och faror med Jesu hjälp och exempel inför ögonen, då kan vi också dö i hans frid och lita på hans löften; ”Var och en som känns vid mig inför människorna, honom skall jag kännas vid inför min Fader i himmelen” (Matt 10:32).